

Όταν ο χρόνος γράφει.....

Νίκος Αστερης

2011

Λόγια
Λόγια ατάκτως ερρυμένα.
Στην ανέμη τυλιγμένα.
Λόγια από ήχο.
Τραγούδι από στίχο.

Διαφθορείς

Διαφθορείς οι ποιητές κι οι λογοτέχνες
Διαφθορείς οι φίλοι κι οι εχθροί.
Τόσες ιδέες, παιχνιδάκια, τραγουδάκια,
Παραδεισένια,
Συστημένος σαν αλήθεια.
Βγες τώρα απ' κει μέσα, αν μπορείς.

Είσαι ροκ, αναρχικός, ντισκέ, και σε φοβάμαι.
Πολίτικος πτυχωμένος εραστής,

Τόσων παιδιών και λέξεων και σε λυπάμαι
Είσαι μπαρόκ και σαν και μένα παιδεραστής.

Διαφθορείς είναι οι κινήσεις και τα θέλω,
Διαφθορείς και οι στίχοι σαν λεπροί,
Και τα κομμάτια σου σαν ήλιο δεν τα θέλω.
Σε αγαπώ γιατί ψάχνεις κάτι να βρεις.

Δεν είσαι κάποιος που ζητεί διαφθορέα.
Δεν είσαι κομμάτι που ζητεί κρητική.
Είσαι λουλούδι που ζητεί αμφορέα.
Σταματά πια δεν θέλω να μου συστηθείς.
Δεν είμαι τίποτα εγώ που σου το λέω.
Είμαι ζωή που σαν με δεις,
Χαρούμενα θε να σε κλαίω.
Είμαι ζωή που σαν με δεις,
Ειλικρινά σε αγαπώ.
Δεν είμαι τίποτα εγώ που σου το λέω.
Διαφθορέας είμαι που προσπαθώ
Να συστηθώ!

Δένδρο

Δένδρο καρπούς ολόγιομο,
που δεν τρυγήθηκε ποτέ.

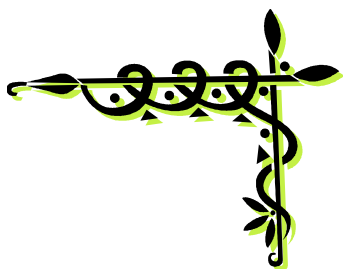
Το κορμό του γέρνει για να
δει, κάποιον να τον τρυγήσει,
τα αντίδωρα του,
κάποιος ας λειτουργήσει.

Το δένδρο έστηνε χορό,
το αγερι του σφυρίζει,
πως τέτοιο καρπό κανένας
δεν ορίζει.

Όποιος θαπρεπε να, ξέρει
τρυγητή να γνωρίζει για ταίρι
και όχι το αγερι.

Κάντε απόψε λειτουργιά λέει
το δένδρο στους καρπούς
θα σας αφήσω μονάχους
και το αγερι μου ας κλαίει.

Το ταίρι μου δεν βρέθηκε
και άγγελοι μη μου κλαίτε.
Θα πάω να βρω τους θεούς
στο καλοκαίρι πάνω,
γιατί καρπός που δεν
δόθηκε, πονάκι παραπάνω.
Για να μου στείλουν τρυγητή
να ξέρει από ευλογία,
μα ακούσανε αλλοίμονο,
μου στείλαν Παναγία.
Καρποί μου λυτρωθήκατε
το κόσμο της τιμήσατε
και δεν υπάρχει πια χαρά
χωρίς αυτήν καμιά.
Καρποφορώ και χαίρεται
φυλλοβολώ και κλαίει.
Χειμώνα σαν σταυρώνομαι
μπροστά μου σιγοκαίει.
Στο καλοκαίρι το μεστό τον
κορμό,
κορμί μου που το ξεχνώ,
ψάχνω να σ' βρω,
για να το βρω.
Παναγία το λέω πια θαρρώ.
Μα χάνονται οι Θεοί με μιας.
Λένε, οι θνητοί
παλιά το χάρηκαν.
Λένε, οι Θεοί ξανά.
Ας μας ψάξουν πάλι.

Μετά θα μου πεις

Μετά θα μου πεις,
ότι αγνόησες το βλέμμα,
που παρακλητικά έσπειρα.

Ο σπόρος ήταν,
μες τον καθένα από εσάς όταν με παρακαλάγατε,
και γω με την σειρά μου αγνοούσα την ακοή.

Στηλίτευα το ψέμα σας,
στην υποκρισία μου.

Σας αγαπαγα
πεθαίνοντας στην αγωνία
και

στο μεδούλι της άρνησης μου, να ζήσω.

Τόσο τραγικοκωμικά απλά,
όσο όταν ξυπναω στην καινούργια μέρα,
στην ιλαροτραγωδία,
να μην βλέπω το <<φως ιλαρών>>
στο επόμενο βλέμμα,
στην νέα,
και τόσο παλιά συνάμα ανάσα.

Τραγούδι-ποιημα

Σαν κατάκτηση θα μοιάζει
Κάθε μου φιλί που δεινω.
Και σαν άλωση μιας πόλης
Με σε σένα θα με κλείνω.

Είναι το πάθος μάτια μου προμυνημα απ' το
μέλλον,
Είναι το μέλλον πάθος μου, και φόβος σαν σε
θέλω.
Καλή σου τύχη πάθος μου, Έρωτα που σε θέλω,
Ο φόβος ειν' το λάθος μου του πόθου μου το
βέλος.

Μπουκωμένος καιρός
Και εγώ νοιώθω νωθρός
Περιμένω να' ρθεις
Σα βροχή.

Δεν με χωραν' οι φίλοι μου,
Οι σίχοι κι χαρά μου,

Τα όνειρα μου ζησανε,
Και είναι εδώ μπροστά μου.

Είναι η θάλασσα το μπλε,
Στου ουρανού το χέρι.
Θέλει να βρέξει κι απορεί,
Πως 'κεινη δεν το ξέρει;

Ένα δεσμό τον έχουμε,
Και δυο Αντιγόνες,
Η μια θέλει εμενανε,
Κι άλλοι τους αιώνες.

Κάρδια μου,
Μάζεψε τα κομμάτια σου,
Κι καντα μου βραχιόλι,
Όσοι βαθειά αγάπησαν,
Έχουν απ' να όλοι.

Δεν με χωραν τα ρούχα μου,
Απόψε που σε βρήκα,
Μου ξύπνησαν τα όνειρα,
Που' χω εγώ για προίκα.

Λένε πως τα κάλλη της,
Ποτέ δεν τα χώρεσαν,
Ούτε τα ρούχα, ούτε η κάρδια,
Ποτέ δεν τα φόρεσαν.

Απ' μέσα, απ' έξω

Η πόρτα του έξω
είναι το μέσα.
Χωρίς πρόθεση ιδιοτελή.
Απλώς σου χαρίζεται.

Η δίψα του έξω
Είναι το μέσα.
Απλώς σου δείχνεται,
έτσι χωρίς κριτική.
Τα λάθη απ' έξω
Είναι η λήθη στο μέσα.
Η απογοήτευση είναι το δώρο.
Σε ξυπνά από τη λήθη.

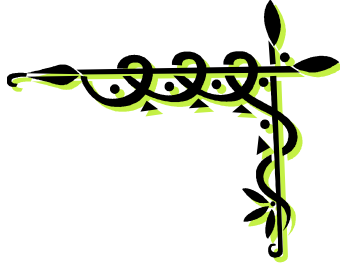
Η παρατήρηση σου δεινή απόσταση.
Η κατανόηση σου δείχνει το μέσα σου.
Σε πάει σε σένα χωρίς προσπάθεια.

Η κατανόηση σε θέλει γυμνό.
Μόνο γυμνός,
θα κάνεις έρωτα με κάτι γυμνό.
Δεν έχει σημασία
αν είναι [καλή ή κακή] γύμνια ,
για σένα είναι αυτή.
Και αυτό το γνωρίζει
και πολύ περισσότερο ξέρει το γιατί.

Το έξω είναι ντυμένο
ακόμα και χωρίς ρούχα.
Πάντα Θάνε κάπως
όσο κι αν το γδύσεις
γιατί Θάνε για τους άλλους.

Έξω ψάχνεις να γδυθείς
για να νοιώσεις κάτι.
Σου δείχνει τον τρόπο του μέσα για αυτό,
ότι κάνεις έξω δεν λειτούργει,
γιατί έξω είναι ένα σχολείο για το μέσα.

Ότι γδύνεις μέσα σου,
γδύνεται και απ' έξω σου.
Ότι κατανοείς μέσα σου,
εκτιμάς και μαθαίνεις έξω σου.
Όταν ανοίγεις την πόρτα του μέσα.
Το έξω σου χαρίζεται.

Πάθος

Χείμαρρος τρέχει σαν βοή.
Μέσα απ'τα στήθη μου βροχή,
Και στη μάτια μου.

Είναι το πάθος μου τρελό,
Κατεβατό στίχων στέρνων,
Στα δάκρυα σου.

Βροντή ορμάει σαν λυγμός,
Μεσ' απ' τα στήθη χωρισμός,
Και στην κάρδια σου.

Είναι το πάθος μάτια μου
προμήνυμα απ' το μέλλον,
είναι το μέλλον πάθος μου,
και φόβος σαν σε θέλω.

Ο κεραυνός μοιάζει ματιά
Μεσ' απ' τα σύννεφα φωτιά,
Και στα κορμιά μας.

Ο ποταμός είναι θεριό,
Γελώντας ξεχυμαει μπρος
Την θάλασσα ζηταει.
Η θάλασσα κόμματα βροχής
Είναι της καρδιάς σου στεναγμοί
Και της ματιάς μου δάκρυ.
Ουρανός θα μοιάζω, εραστής,
Της θάλασσα σου μπάτης,
Στου άπειρου το άτι.

Καλή σου τύχη πάθος μου,
Έρωτα που σε θέλω.
Ο φόβος ειν' το λάθος μου,
Του πόνου το βέλος.
Καλώς σε βρίσκω άπειρο,
Παντοτινέ εραστή μου,
Πάρε με στο γαλάζιο σου,
Δείξε μου την ψυχή μου.

*Δεν σ' αγαπώ σ' αντεχω
Δεν μ αγαπώ, αντέχω.*

*Στο μάτι του ρεαλισμού κρύφτηκες,
και την πραγματικότητα,
σαν μια δικαιολογία αρνήθηκες.
Τα σ' αγαπώ,
με την εφιαλτική προδοσία έντυσες,
προσπαθώντας να τα πιστέψεις.*

*Αρνησε ότι υπάρχουν, για αγάπας στο παρόν.
Πίστεψε με, αντέχω, μου ψελλίζεις.
Όποτε ανταλλάζουμε αγάπη, επικοινωνούμε μια
πραγματικότητα
που να μπορούμε ν' αντέξουμε.*

*Πίστεψε με, αγαπώ, μου ψελλίζεις.
Δεν αντέχω, να μη στίχο.*

Εγώ έχω, ότι αντέχω.

απλά μπορείς να αγαπηθείς τόσο, όσο μπορείς να
γδυθείς πριν κάνεις Ερώτα.

Όσα ο Έρωτας γνωρίζει.
Η Αγάπη τ' χαρίζει.

Όσα ο Έρωτας ρωτά.
Η Αγάπη ξέρει.

Όταν το γέμιση κερδίζει.
Η Αντοχή αρχίζει.

Όταν ο Έρωτας γαμιαίτε.
Η Αγάπη εκπορνευτώ.

Όσα του Ερώτα ρηχά.
Η Αγάπη τα βαθαίνει.

Ότι αντέχω,
δεν τα αγαπώ,
το Εγώ αντέχει.
Ότι έχει.

Η Αγάπη εκπορεύεται
Εγώ δεν έχει.

Η Ύπαρξη ΔΕΝ έχει Εγώ,
απλά Υπάρχει.

Η Φύση της είναι η Ελευθερία.
που την δεινή η Αγάπη σε κάθε ΟΝ.
Δεν μπορείς να την δημιουργήσεις, ούτε να την
δώσεις.
απλά την νοιώθεις.

Δεν την αντέχεις,
απλά την έχεις.
Η πραγματική Αγάπη,
ΔΕΝ έχει Εγώ,
απλά Είναι.

Όσο δεν Αγαπάς,
τόσο το συμφέρον συναντάς,
και την υποκρισία.

Τόσο σκλαβώνεσαι,
όσο αντέχεις.
Αντέχεις όση αγάπη δεν επικοινωνήσες,
και για όση απτήν αγάπη σου, οι άλλοι δεν είδαν,
μα στάθηκαν στα κίνητρα της μόνο.

Συγχώρεσε τους δεν ήξεραν αγαπούν,
όπως και εσύ, άλλωστε.

Επιθυμώ διακαώς

Επιθυμώ διακαώς, να πετύχω,
στην αδράνεια μου.
Την κίνηση σας που τόσο αγάπησα.
Χάνοντας με σε ένα εαυτό, που ήθελε να σας
ανήκει.

Στα ονόματα που κρύβει η βοή του ήχου.
Στην ομιλία που η σιωπή κάνει παρελθόν.
Να ξεφύγω από τις αναμνήσεις, εκείνες,
που σας αγαπούν από αδράνεια.
Επειδή βάριονται από αδράνεια, και από χαρά.
Να αντέξουν το στυφό μειδίαμα,
που δικαιωματικά σας ανήκει.

Μεταφράζοντας το συναίσθημα σε λόγια, γραπτά,
σας...
Κιαν το συναίσθημα κολλάει στον τοίχο την
λογική.
Είναι γιατί πρώτος εγώ, με φρένο – γκάζι.

Είναι η ζωή που μου το επιτρέπει.
για καμιά ευχαρίστηση με το αμάξι,
με λυμένο το φρένο του συναισθήματος,
δεν χάνω, άπληστα την μια;,
ίσως ευκαιρία να σας αγαπώ όλους.

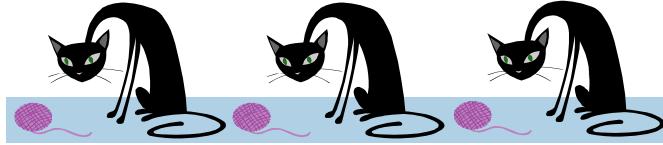
Το ποτάμι

Κυλαει όπου βρίσκει την λιγότερη αντίσταση
Κυλαει καϊδεύοντας την γη
Κυλαει όμως και γρήγορα
Σαν χείμαρρος
Και την παρασέρνει καμιά φορά.
Την χαράσσει, της κάνει κοίτη.
Την ανοίγει για να τον δεχτεί.
Δεν ξεχναει,
Δεν βιάζεται,
Δεν αμφιβάλλει,
Απλά κυλλαει και είναι εκεί.

Ξέρει, στην θάλασσα θα πάει.

Κυλαει και δίνει τη ζωή.
Κυλαει και πάει να ενωθεί.
Εκεί στη θάλασσα ένα να γεννει
Και όταν σαν υδρατμός στους ουρανούς
Θα αναληφθεί,
Το ποτάμι θα ξαναγαπησει,
Και σαν δάκρυ στη γη

Θα Αναστηθεί.
Στου Ενός το πρόσωπο για να νιφτεί
Και να ξανακυλήσει να ξεχαστεί.....
Ο κύκλος να γυρίσει,
Να υμνήσει,
Να υψωθεί,
Να αγαπήσει,
Να χαθεί.
Όταν σαν πηγή μα και σαν θάλασσα
Στου Ενός
Το πρόσωπο ταυτόχρονα θα είναι.
Γλυκά φιλιά θα δίνει,
Μια προσευχή πια,
Μια Ύπαρξη
Και μια ψυχή θα΄χει ξεφύγει,
Απ' της Αρχής και του Τέλους τη ΔΙΝΗ.

Αστέρι

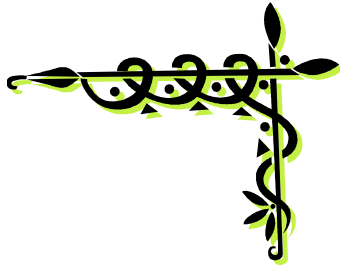
Κάπου ψηλά είναι το αστέρι του καθένα.

Εκεί είναι και μένα.

Τ' αστέρι, η ελπίδα.

Όταν πέφτει κάνει μια ευχή!

Λένε ότι αστέρια είναι οι πληγές των
ανθρώπων που φωτίζουν για αυτούς και η αίτια
για τις πληγές των προσπαθειών τους.

ΕΛΜΕΙΨΕΙΣ

Υπάρχει ένα φτερούγισμα στο στήθος μου
απαλό σαν άγγιγμα λουλουδιού,
τρυφερό σαν την δροσιά της αυγής στα φύλλα,
σαν την λαχταρά της ερήμου για νερό,
σαν την θλίψη που γράφουν οι σταγόνες μιας
καταιγίδες σ' ένα πρόσωπο που δεν ξέρει αν θέλει
να γελάσει η να κλάψει,
-με τέτοια ορμή-
σαν την σιγανή φωτιά που κατατρώει τα κάρβουνα,
σαν τον αγέρα δυνατό και ευγενικό συνάμα,
καλοκάγαθα πρόθυμο σ' όποια μορφή του δώσεις,
σαν το πέταγμα χαράς μιας πεταλούδας,
ταυτόχρονα με το παθιασμένα εφήμερο
τραγούδι του τζίτζικα,
σαν το πέταγμα του χορευτή,
που υπερνικώντας τη βαρύτητα, ασυνείδητα δίψα
για περισσότερο ουρανό,
σαν θάλασσα που η ζωντάνια της αέναα την κινεί.

Αλλά το άγγιγμα του λουλουδιού

μπορεί να κρύβει αγκάθια,
πριν την δροσιά της αυγής έχει παγωνιά,
η βροχή μπορεί να φέρει πλημμυρά,
η φωτιά μπορεί να φέρει πυρκαγιά,
ο αγέρας μπορεί να είναι και τυφώνας,
η πεταλούδα κουβαλήσει τον θάνατο ημέρας,
το τζιτζίκι τον χειμώνα,
ο χορευτής την αδιάκοπη άσκηση,
η θάλασσα τις φουρτούνες.

Όλα αυτά μόνο η αγάπη κι ο έρωτας θα
προσπαθήσουν,
και αν μπορέσουν θα τα επικοινωνήσουν,
στο οικείο κορμί, μόνο με κορμί.
Τουλάχιστον κοπάζει κάπως το "φτερούγισμα",
μέχρι μετά με την σειρά του
να μεταμορφωθεί σ' ανάγκη,
η ανάγκη σ' απαίτηση,
αυτή με τον καιρό σε συνηθείας,
κι αυτή, φόβος για τον εαυτό της.

Όλα αυτά τα γραφεί το "φτεροκόπημα" που
φαντάζεται
ότι άμα μπορούσε να αγκαλιάσει θα τα
επικοινωνούσε.
Οι "ελλείψεις" δεν είναι ολόκληροι κύκλοι.

ΚΑΡΤ-ΠΙΟΣΤΑΛ Σ' ΕΝΑ ΦΙΛΟ

Λέει ο ΦΑΡΟΣ στον ΗΛΙΟ:

-Από εδώ και μπρος θα φέγγω εγώ για σένα, εσύ
χάθηκες πια, η νύχτα έρχεται και θα εξαφανιστείς.

Η παρουσία μου θα φωτίζει πια τη γη, εδώ στη
ψηλή κορφή του βουνού και θα σώζει ζωές.

Αλαζόνα,

που η παρουσία σου νομίζεις,
εξουσιάζει το Σύμπαν.

Άλλωστε το φως σου, τι διαφορετικό έχει από το
δικό μου, κόκκινο είναι κι αυτό.

Λέει ο ΗΛΙΟΣ στον ΦΑΡΟ:

-Κοκκίνισα από την ντροπή και την κούραση της
αλαζονείας και τώρα που "ΒΑΣΙΛΕΥΩ" αναγνωρίζω
ότι το φως σου είναι κόκκινο και πολύτιμο πάνω
στο βράχο για τους ναυτικούς.

Πάντα ήταν.

Τι άλλαξε σ' αυτή τη Δύση;
Τι άλλαξε σ' αυτό το ηλιοβασίλεμα;
Ένα σύννεφο είναι μπροστά μονό
(σε μένα, σε σένα, στον ορίζοντα)

είναι μοναχά ένα σύννεφο.
Μα θα ανατείλω πάλι...
Θα σου αψηφήσουν πάλι οι άνθρωποι,
το φως σου την νύχτα, και την πρόθεση σου,
όπως κάνουν και σε μένα τη μέρα,
που όλα είναι φανερά.
Μην εμπιστεύεσαι την κρίση τους, αλλά το
ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ σου, που φέρνει ΑΝΑΤΟΛΗ.
Γιατί τότε φαίνεται η βασιλεία σου.
Στο σκοτάδι αναγνωρίζουν τους φάρους.

Διακοπές

Εκεί θα ταξιδεύεις,
ανάμεσα στον ουρανό και στη θάλασσα,
με φαινομενικό προορισμό.
Ο ουρανός ακόμα και μουντός
το μπλε της θάλασσας, "καλά κρατεί", και όχι
μόνο,
το κάνει γαλάζιο, όπου μπορεί.

Θα εξακολουθείς να ψάχνεις ότι δεν βρήκες.
Έτσι θα κάνεις τυπικά τουλάχιστον "διακοπές".
Αν μπορέσεις να τις βρεις μέσα σου,
η και έξω σου,
αν δεν έχει ακόμα ξενιτευτεί,

Έχω τόσο μικρό "κήπο"
χωρίς καν φρούτα,
αφού δεν μπορώ να κάνω τίποτα καλύτερο για
σένα,

-προσδοκίες-
να σου έδινα για το ταξίδι,
Αν δεν υπάρξει, έστω και σαν φευγαλέα σκέψη,
το "Φόβου τους Δαναούς δώρα φέροντες",
θα ησυχάσει η συνείδηση μου,

Έτσι θα μπορώ να ελπίσω,
ότι οι διακοπές που μου αναβλήθηκαν,
θα γίνουν του χρόνου στην Κρήτη.
.....και ποιος ξέρει,
ίσως όχι τυπικές
.....μαζί σου.....

Ένα τραγούδι πως να πεις.

Τραγουδιστή χωρίς μιλιά
Αηδόνι μου χωρίς λαλιά
Για αυτό που έχεις στερηθεί
Ένα τραγούδι πως να πεις.

Μια θάλασσα φιλιά
Μια ακροθαλασσιά σαν αγκαλιά
Πως να τ αντέξει μια κάρδια
Κρυμμένα μες τη σιγαλιά.

Ένα τραγούδι πως να πεις.
Για αυτό που έχεις στερηθεί
Αηδόνι μου χωρίς λαλιά
Τραγουδιστή χωρίς μιλιά.

Είναι το χάρισμα δεσμά
Πόνος αβάσταχτος καημός

Της μοίρας νάνε θύμα.
Τραγουδιστής σιωπηλός

Ένα τραγούδι πως να πεις.
Για αυτό που έχεις στερηθεί
Αηδόνι μου χωρίς λαλιά
Τραγουδιστή χωρίς μιλιά.

Και όμως ήρθες.....

Και όμως ήρθες.....

Ξαφνιάστηκα για πολλά.
Μα τόσο μεγάλη είναι η ανασφάλεια μου;

Με βασανίζει, με ερωτάει η λογική μου
"Μήπως πετάς πολύ ψηλά;"
Σκοτεινιάζει την κάρδια μου, βρέχει τα φτερά της,
και
"στο δεν κοιτά πιο μακριά" της,
απαντά εκεί που με πονά πιο πολύ,
"βλέπω το ανεκπλήρωτο παρόν σου."

Συχνά κάνω το λάθος και του μιλώ.
Ξαφνικά με βρίσκω να απολογούμαι για
πράγματα που δεν μπορεί να καταλάβει, ίσως
μόνο να τα κατανοεί μπορεί, όπως αισθήματα,
εμπιστοσύνη.....

.....και τότε έρχεσαι, για να το βουλώσει
άλλη φορά.

Το έμαθα πια, για να με αφήνει ήσυχο
θέλει συνεχώς τροφή, η την έκπληξη που τον
αφήνει άναυδο.

Αλλά όλο την πατώ, σαν άντρας που νοιώθει
μικρό παιδί.

Κρυφτό με το φως
Μια δέσμη φως
η κάρδια μου ανασκιρτά.
Η Άνοιξη διαβαίνει
ανοίγουν οι ουρανοί
Θεού μάτια σημαίνει
Με τον ήλιο παίζω κρυφτό,
τα κλωνιά μου
στα χάρδια του ανοίγουν,
όταν με βρίσκει
απ την χαρά μου πετώ.
Στο φως του τα σύννεφα νυχτώνουν
της ελπίδας σκοπός ξεκινάει.
Τα κλαδιά μου παγώνουν
το σκοτάδι αλυχτά
. Με τον ήλιο παίζω κρυφτώ
τα κλωνιά μου στα χάρδια του ανοίγουν
όταν με βρίσκει
απ την χαρά μου πετώ.

ΑΦΗΝΩΜΑΙ

Για δεξ τι κόσμος
και εγώ αφήνομαι.
Μέσα στη σκέψη μου
στο τέλος κρίνομαι.

Προσπαθώ το λάθος
να προλάβω.
Τεχνικές να βρω
να κάνω το σωστό.

Σκέφτομαι εσένα
όλη την ώρα
αγαπημένε μου εχθρέ
σου μοιάζω τώρα.

ΛΕΥΚΑ.

ΛΕΥΚΗ ΨΥΧΗ.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΦΩΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΧΙΟΝΙ.

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΣΤΕΚΕΙΣ ΜΟΝΗ.

ΜΕ ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΚΑΛΛΟΥΣ ΧΙΟΝΙΟΥ

ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΤΟΥ ΚΟΡΜΙΟΥ ΣΟΥ

ΚΟΡΜΟΥ.

ΝΑ ΣΕ ΧΡΗΖΕΙ

ΦΩΣ.

Μυστικό τοπίο

Στο σεντούκι με τις παλιές μου αγάπες,
εκτός από τις δίκες τους αναμνήσεις
κρύβουν και μια κυρία ερώτηση.

"Ποσό κατάφερες
να πλησιάσεις στην πράξη
την υπερβολή που έκρυβε ο ενθουσιασμός σου για
την αγάπη;"

Μυστικό τοπίο η απάντηση.
Γούλια νερού στον διψασμένο η πράξη.
Με τόση χαρά για τη γούλια,,
όσο και δυστυχία για την παραμονή της δίψας.
Όλες ήταν τότε τόσο τελείες για σένα
μόνο γιατί αντιπροσώπευαν τις τότε συνθήκες,
η
έκρυβαν και ανέδυσαν το μεγάλο όνειρο της ψυχής
σου;

Απόμειναν:

το ασίγαστο όνειρο της ψυχής,
οι πράξεις της αγάπης,
σαν ένα διαρκές μάθημα για τον άνθρωπο,
η θλίψη για την μη κατανόηση των άλλων
να σε κάνει άθελο εραστή της αναισθησίας,
η ευτυχία της ανταποκρίσεως στις πράξεις αγάπης,
γούλια νερού, στον έτσι και αλλιώς διψασμένο,
σαν καταλύτης.

Όλοι έχουμε ασίγαστο όνειρο ψυχής,
συχνά τα όνειρα φαίνονται να ταιριάζουν,
έτσι πιστεύουν και κάνουν οι άνθρωποι

Οι πράξεις μετά γίνονται μαθήματα.
Τάχει χρήσει η ψυχή με αλήθεια,
και γεμίζει την κάρδια με ατελείωτη αγάπη.
Το να αγαπάς είναι δώρο.
Αν σ' αγαπανε κιόλας
αρχίζει το ταξίδι
στο μυστικό τοπίο
της ψυχής σου.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Μπορεί τις μέρες που δεν είσαι εδώ,
σε μια αδιάκοπη προετοιμασία να γραφώ
πράγματα που
θέλω να μοιράσω μαζί σου σαν 'ρθεις,
και να μη μου φθίνουν.
Μπορεί η μουσική που σχεδίασα να ακούσω μαζί
σου
να μην μου ήταν αρκετό.
Μπορεί όταν όλη η μέρα παίρνει,
και η ψυχή μου βάζει τα καλά της, στην
προσμονή της, να σε δεχτεί, να μη μου φθίνει.
Μπορεί ότι ζωγραφίζω στον βωμό
της έμπνευσης, και της προετοιμασίας μου,
να μην είναι αρκετό.
Αλλά,
όταν είσαι άδω όλα γεμίζουν, γεννιέται αφθονία.
Κατά κάποιο τρόπο γεμίζεις τις αποθήκες μου
μέχρι την άλλη φορά.
Συγχώρεσε με αν παραγνωρίζω τον ερχομό σου,

κιαν υποθέτω ότι κάνεις λιγότερα για νήσε με
μένα,
και τελικά μαζί.
Αυτή την φορά ήμασταν μαζί,
αλλά
ήταν μαζί μας κι άλλοι
και ήρθε η αναβολή για την ψυχή.
Σιγά-σιγα οι άλλοι, όσο κιαν προσπαθήσαμε,
όσο κιαν το κατανοήσαμε,
μας έκρυψαν.
Σ'έκρυψαν τόσο από μένα,
και πιο πολύ, όταν εσύ συνεχίζοντας το "κρυφτώ"
έφυγες.....

Δεν με στεναχωρεί τόσο αυτό,
όσο το ότι οι ανάγκες μας να ήμασταν μαζί,
φαινόταν ότι μετραγαν διαφορετικά.
Πράγμα καθ' όλα φυσικό.

quo vantis.....

Άσκοπο να γραφώ.

Να φτιάχνομαι, όπως τελικά φαίνεται (ο κατά
τους άλλους "σοφός") χωρίς λόγο και αίτια.

Αυτός που όπως φαίνεται ξέρει να ψυχολόγει τους
άλλους.

Λέει τραγικά ψέματα στον εαυτό του, και
βαυκαλίζεται με αυτά , φθάνοντας να ελπίζει στην
λάθος εκτίμηση που 'χει κάνει στην -δυστυχώς,
κατάσταση πια.

Σταυρό

Είχα σταυρό που έσερνα.
Μου τον έκανες δώρο και κερναγα.
Σου είπα δεν γίνεται.
Μα η ανάγκη δεν καθοδηγείται.
Πίστεψα σε λόγια κι ας ήταν κομπολόγια.
Πολύ λογικά για αλήθεια.
Αρκετά μελό για συνηθειά.
Μα η ανάγκη προηγείται.
Για ουρανό με έλεγες.
Θάλασσα μου σε εκτιμούσα.
Τρικυμιές και βροχές φάνηκε ότι αγνοούσα.
Αρμένιζα στα κύμματα ξεχνώντας μου τα κρίματα.
Χανόσουν στο γαλάζιο, έλεγες, γαληνή νάβρω.
Δώσε την ευκαιρία μας να γνωριστούμε.
Ν' αγαπηθούμε αν είναι γραφτό, πριν καθούμε.

Ταξίδεψες

Ταξίδεψες, πήγες στο νησί.

Φαντάζομαι:

Μονή, χωρίς ούτε καν την κιθάρα σου.

Φορτωμένη από μια αρνητικότητα, που επιτέλους
θες να δεις τι θα κάνεις μ' αυτήν.

Ίσως να μαζεύεις κοχύλια σε μια παράλια,
απομονωμένη στις σκέψεις σου.

Τα κοχύλια, ίσως, να γίνονται διαλειμματα στις
σκέψεις σου.

Δυστυχώς, οι σκέψεις μας είναι τις πιο πολλές
φορές παιδιά της πιο στυγνής λογικής μας.

Προσπαθούν να μας πείσουν για κάτι που είτε δεν
πρέπει να κάνουμε, είτε προσπαθούν να μας
εμψυχώσουν για να κάνουμε κάτι.

Όμως οι επαναστάσεις ήταν σχεδόν πάντα ύμνος
για ζωή, και είχαν για πρωτεργάτη τους τον έρωτα.

Σαν η καρδιά οδηγεί το πνεύμα οι σκέψεις μας
λουφάζουν και απομένει να καθοδηγεί το καθαρό
πνεύμα μαζί με αυτό το "φύσημα" στο κέντρο του
στήθους, που μας ανεβάζει πάνω από πρόσωπα,
καταστάσεις, και την *μεμψυρη* ζυγαριά των

συνεπειών. Άλλωστε η επανάσταση πρέπει να
σημαίνει "επάνω-στάση".

Αυτές είναι οι σκέψεις μου, και όχι το πνεύμα.
Δεν θυμάμαι τον εαυτό μου στις
μικροεπαναστασεις του να κάθισε ποτέ να
σκέφτεται. Υπερτερούσε το "φύσημα" και το
πνεύμα, που κατά κάποιο τρόπο φαινόταν σαν να
τα 'χε σκεφτεί όλα από πριν, με αυτή την
ετοιμότητα που μ' έκανε να ξαφνιάζομαι με τον
εαυτό μου.

Σίγουρα θα περάσεις και ωραίες στιγμές σ' αυτές
σου τις διακοπές,
-που το εύχομαι-
-"υπό άλλες συνθήκες" θα έλεγες, όπως κάνουμε,
και λέμε όλοι.

Όπως και εγώ για να ξεγελιέμαι, με την ανάμνηση
και την φαντασία σε φέρνω εδώ, προσπαθώντας να
γράψω ότι φαντάζομαι ότι ίσως σου έλεγα στην
πραγματικότητα.

Καθώς οι "ναρκομανής" δημιουργούν τεχνητούς
παραδείσους ασυνείδητα, ελπίζοντας όπως και 'Γή,
ότι δεν θα χρειαστεί ποτέ να περάσω το μαρτύριο
του στερητικού συνδρόμου.

Αλλά αρκετά με τα δικά μου.....
Ελπίζω να μη σε συννέφιασα,
έτσι;.....

ΒΡΕΣΜΑΙ

“Εσύ θα χάσεις” μουχες πει, εκ του συστάδην.
Ρώτησα. Τι;
‘Εμεινες κοντά μου, κάνοντας πια, σημάδι.
Σε ποιον απ’ τους δυο μας, δεν μετρά,
που όμως πονά;!
Μ’ είχες βρει!!!

Μίκρυνα και χάθηκα σαν καντηλάκι,
σένα καθρέφτη ουρανό με αστέρια μύρια.
Που λάμπουν σαν μάτια που αγαπούν αλήθεια.
Για όσους πιστεύουν λαθραίως, στα παραμύθια.
Σε έναν αυτοσεβασμό λαθραίο, ένας ουρανός
παραμυθένιος πρέπει.

“Εσύ θα χάσεις” μουχες πει, εκ του συστάδων.
Ρώτησα. Τι;
και σαν χαθείς, πως θα μπορέσεις να με δεις, τι
χάνω;

Έμεινες κοντά μου, κάνοντας πια, σημάδι.
Σε ποιον απ' τους δυο μας, δεν μετρά,
που όμως πονά;!
Και Μ' είχες Βρει!!!
Όταν Χαθήκαμε Εεε !;;
Κάνε μια ευχή, στο αστέρι σου που πέφτει ή
μήπως πετά;

Χαρτιά

Μοίρα μου, μοίρασε χαρτί να ξεγελάσω την σιωπή
που κρύβω στην κάρδια μου.

Δώσε μου ελπίδα χάρτινη την ζωή μου να γεμίσω
με υποθέσεις να παρηγορηθώ.

Της μοναξιάς μου τον καιρό, μες' τα χαρτιά να
τον σκορπώ, να σπαταλώ.

Όλα τα μελλούμενα, σ' ένα τραπέζι μια ριζιά. Μου
'γινε η μοίρα μοναξιά που χάνεται στο μέλλον.

Είμαι

Άλλο το να υπάρχεις,
κι άλλο να κλίνεις το ρήμα

Είμαι

σε όλα τα πρόσωπα,
κίας φαίνεται πιο κοινωνικό.

ΑΛΟΓΙΣΤΑ

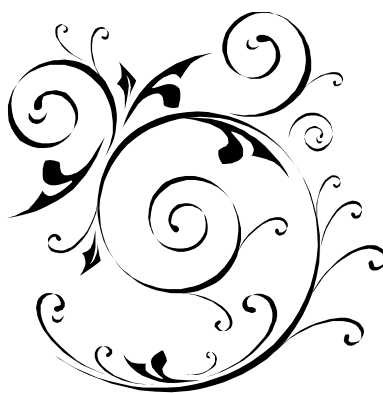
Ότι λείπει,
μην αλόγιστα θυσιάζεις.

Γιατί θα το βρεις,
να σου κοκορευτεί,
ότι το περιφρονάς.

Ότι έχεις δώρισε,
μόνο έτσι μπορείς,
να θυσιάζεις και
να έχεις την χαρά της αυτάρκειας.

Ο λόγος,
Εν αρχή ην ο ΛΟΓΟΣ,
μετά εγένετο η λογική.
Ο ΛΟΓΟΣ καθεί απ αυτήν.
Ο ΛΟΓΟΣ έχει αφεαυτου λογική.
Η λογική χωρίς ΛΟΓΟ
είναι ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ.
Αν και υποκαθιστά τον ΛΟΓΟ
θεωρώντας ότι ξέρει την
λογική του.

Ο σπόρος

Μετά θα μου πεις,
ότι αγνόησες το βλέμμα,
που παρακλητικά έσπειρα.
Ο σπόρος ήταν,
μες τον καθένα από εσάς όταν με παρακαλάγατε,
και εγώ με την σειρά μου αγνοούσα την ακοή.
Στηλίτευα το ψέμα σας,
στην υποκρισία μου.
Σας αγαπούσα πεθαίνοντας στην αγωνία και
στο μεδούλι της άρνησης μου, να ζήσω.
Τόσο τραγικοκωμικά απλά,
όσο όταν ξυπνώ στην καινούργια μέρα,
στην ιλαροτραγωδία,
να μην βλέπω το <<φως ιλαρών>>
στο επόμενο βλέμμα,
στην νέα,
και τόσο παλιά σύνναμμα ανάσα.

Μισώ

Μισώ,
κ είμαι μισός εδω, μισός εκεί.
Η αγάπη με ενώνει,
κίας με θυμώνει με μίσος γιατί δεν μ ανήκει.
Αφήνομαι στο μίσος για να την προσκαλέσω.
Χαμογέλα και με προκαλεί,
απλά αγάπη δίνει.
Δεν αγαπώ.
Μισώ νομίζω ότι αυτό μ ανήκει.

Το Μίσος κομπάζει στην Αγάπη για την νέα του
ιδιοκτησία
κι αυτή του χαμογελάσει με κατανόηση.

Ολοκληρώνει,

anif@otenet.gr

γεννιέται από τις στάχτες της,
και πιστεύει λίγο πιο πολύ σε μένα από όσο εγώ.
Σσσσςσς.... ήρθε!
είναι έδω.
Σταματώ,
για να την απόλαυση πιο πολύ ο Άπληστος
διψασμένος

Κάθε άνθρωπος είναι ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ.

Αλλά όχι Ο ΜΟΝΟΣ
και όχι ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ.

Αλλά μονάχος του!

Νανούρισμα

*Θέλω να πω ένα τλαγουντι,
ομολφο,
που να μην σας κάνει,
να γελάσετε η να κλάψετε.
Να είναι ήσυχο,
σαν αυτό που ακούω,
όταν ντεν τλαγουντατε,
κατι που τόσο ωλαιο λέει η μαμά μου,
όταν κοιμάμαι.*

*Που είναι τόσο ήσυχο,
σαν τον αελα που μου καίτσει ταφτια,
καιε με ένα σκελτισο σας γυλιζω τον πισινό μου,
χουμ χουμ
χουχουλιάζω στο μαξιλαλι μου
και ο ύπνος χαλαλι μου,
σαν το μαξιλαλι που επάνω του κοιμάμαι.*

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Σε είδα, σε αποχαιρέτησα, με δάκρυα που

ΕΤΡΕΞΑΝ.

Αναμνήσεις μαζί, που εγώ δεν ήμουν εκεί.

Αναμνήσεις χωριά, όταν ήμουν εδώ.

Φεύγοντας για μέρη άγνωστα,

σε πηρά μαζί, σαν νασουν εδώ.

Μαθαίνοντας πως μόνο μαζί θαμαι εγώ.

Σε αποχαιρέτησα,

Γεια,.

Αντίο.

Καλή τύχη,

καλό βόλι,..

Και εγώ κρατώ,

σαν να φτιάχνω την φτιάξει σου, και τον φόβο μου.

Στο « Καλή Αντάμωση »

Μην με χάσω,

Σαν σε αποχαιρετώ.

ΟΝΕΙΡΟ

Πως να μετρήσεις το φιλί,
η λαχταρά το δωρίζει.
Αν το δώρο του αρνηθείς ο υπολογισμός αρχίζει.
Προσποίηση με αγαθό σκοπό,
το αποτέλεσμα μετραεί.
Μα όταν η κάρδια την συνηθίζει,
τον εαυτό αποζητήσει.
Ανέδαφη η χορεύτρια στον αέρα που πηδήσει. Χωρίς την
αγάπη, που πατεί.
Το μόνο ζύγι της αγάπης είναι η ύπαρξη της. Ο σπόρος
της να γίνει δένδρο ζητά,
το δρόμο του ν'ανοίξει.
Ανασφάλεια σε κάποιον,
δυο τινά σημαίνει
ανασφάλεια στον εαυτό,
και για 'κεινα που προσμένει.
Η προσμονή για κάτι "εύκολα" ξεθυμαίνει,
κ' η θύμηση στην μνήμη στο τέλος απομένει.
Να ευχαριστείς για τα όνειρα είναι μεγαλοθυμία,
όταν εσύ τα πίστεψες,
και γινανε συντρίμια.
Ήταν πολύ πλούσια για αυτό και συντρίφτηκαν Χαλάλι.
Οι αναμνήσεις μείναν
στο τέλος κι ας πονεσάν.
Αξιζουν τα όνειρα,
για όσους τα μπόρεσαν,
και ακόμα τα μπορούν.
Κι ας πονούν.
Με αγάπη μαθαίνουν να μετρούν,
και τον αναζητητή τους ν'ξανααναζητούν.

Παππούλη

Τραγουδάς το κενό μου, στη ματιά σου.
Αντικρίζω τόση αγάπη, στο βλέμμα σου.
Τόση καλοσύνη, στην κατανόηση σου,
τόση αγάπη, στην σιωπή σου.
Την λαχταρά μου για την παιδική μου αθωότητα,
Που συγκλονίζει, η δίκια σου αγνότητα.
Η αφελής, γεμάτη παιδική περίεργα ερώτηση μου,
που γινόταν σιωπηλή απάντηση, στο βλέμμα σου.
Και στη μιλιά σου.

Τόσα αλλά ,
που κραταγαμε μυστικά στην απόσταση,
των αγκαλιών μας.
Στο βλέμμα,
στη μιλιά,
στην φροντίδα,
του ενός.
Για τον άλλον.
Στο σκοτάδι, στην σιωπή, στην αγάπη.

Τίποτα

Τίποτα λέγονται τα όνειρα.

Τα πάντα βρίσκονται ολόγυρα.

Δεν είμαι ολόγυρα,

άμοιρα.

Κάτι λες, για τις ανάγκες. Κάποιες είναι κουβέντες.

Όλα και τίποτα,

στα γέλια, στα δάκρυα.

Το Ξέφτι

Το κομποσκοίνι.
Κομπάζει ανάμεσα στα αλλά στολίδια που τυχαίως
διαλέγεις.
Κομπιάζοντας στα μεσοδιαστήματα του χρόνου και
των κόμπων.
Λέει για τις ευλογίες και προσευχές, που και για
άλλους χαϊδεύεις.
Σιωπηλά στις ανομολόγητες ελπίδες σου κάποιοι
μοναχοί, ασκήτευαν μονάχοι, με αυτές παρέα
τους.
Κιαν ίσως ο δικός τους κόμπος ξεφτίζει,
χαλαλίζουν την ζωή τους με εμπιστοσύνη στις
ελπίδες μας.
Δεν τις ξέρω, αλλά τις βλέπω κάθε φορά που
βάζεις την ψυχή σου, κιας χάσεις.
Ξέρουν και ξέρεις αυτή θα απομείνει, ακόμη κιαν
οι στάχτες της την αναγεννούν με περισσό πόνο.
Ο μονάχος ποιεί:

-Δεσμεύω με κόμπους, σε προσευχές, μια λύση
άλαλη.

Ο Λόγος που αν και άλαλος, τόσο λαλίστατα τον
απολαμβάνουμε,
μας περιφέρει και τον περιφέρουμε.